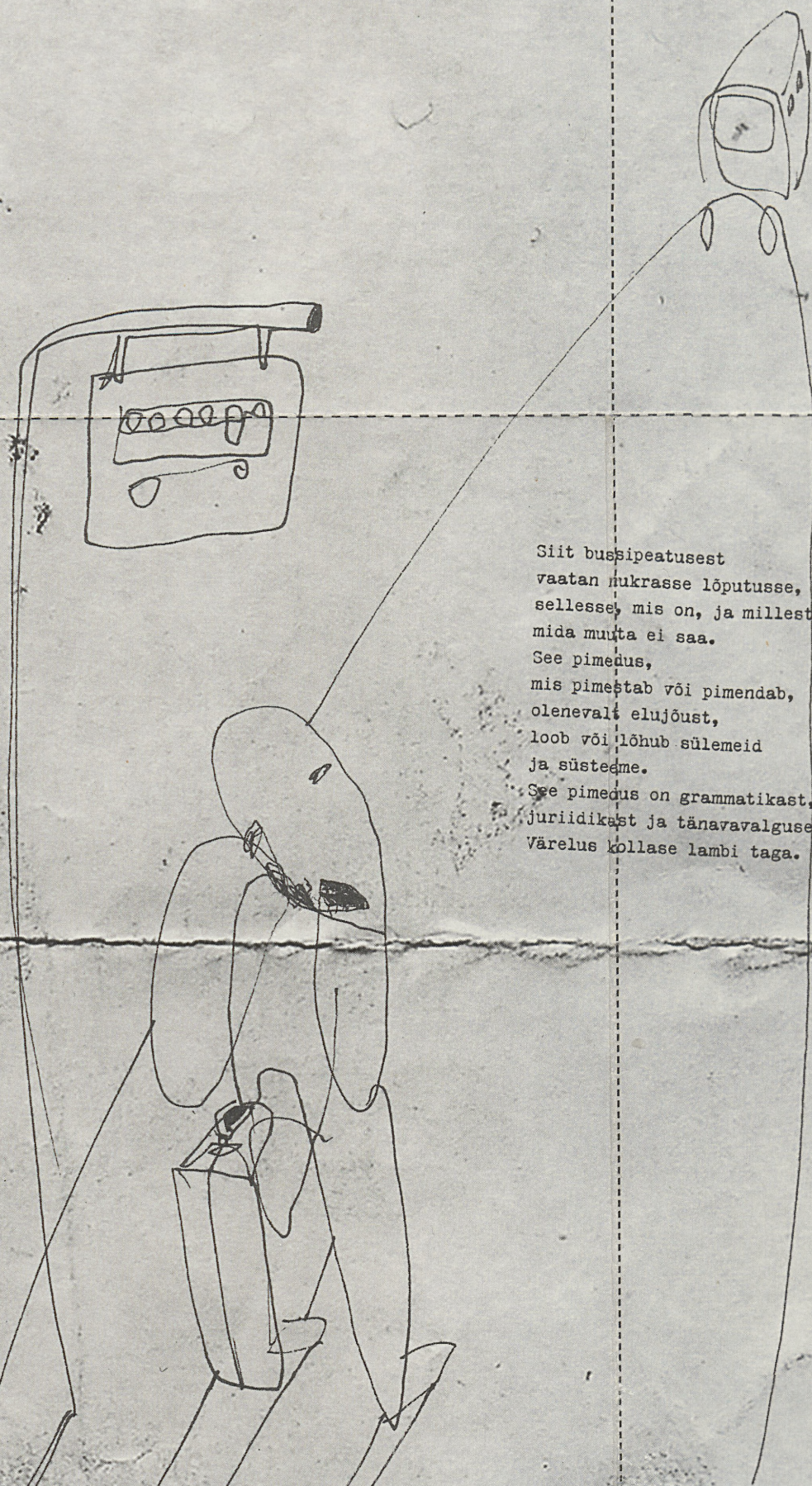

aga nüüd libises see radikalt maha
vaatamata sellele otsa
ja naerata naerale alla

Siit bussipeatusest
vaatan nukraste lõputusse,
sellesse, mis on, ja millest aru ei saa;
mida muuta ei saa.
See pimedus,
mis pimestab või pimendab,
olenevalt elujõust,
loob või lõhub sülemeid
ja süsteeme.
See pimedus on grammatikast,
juriidikast ja tänavavalgusest üle.
Värelus kollase lambi taga.

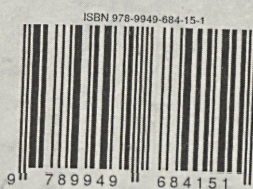
821(i)E
K-05

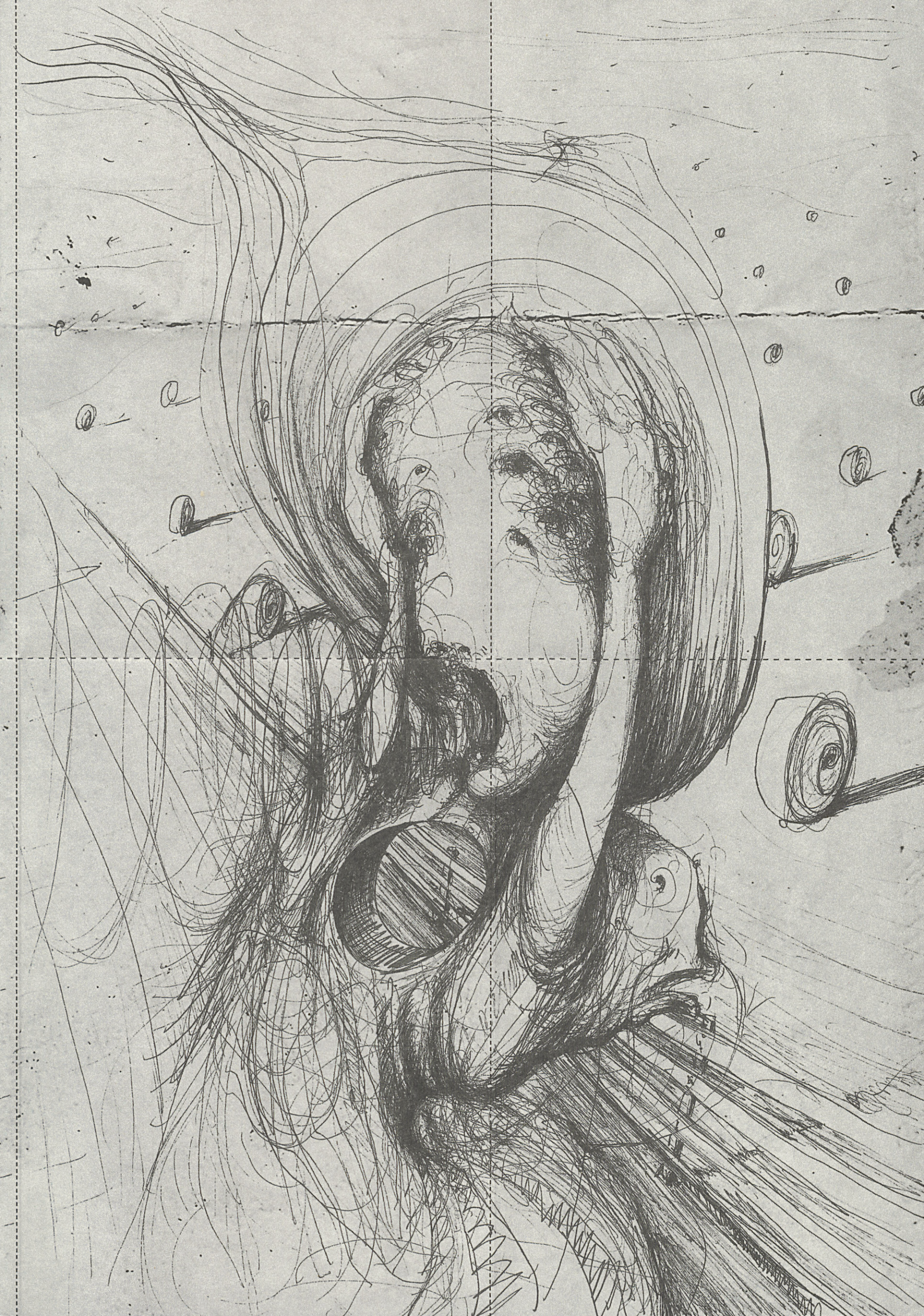
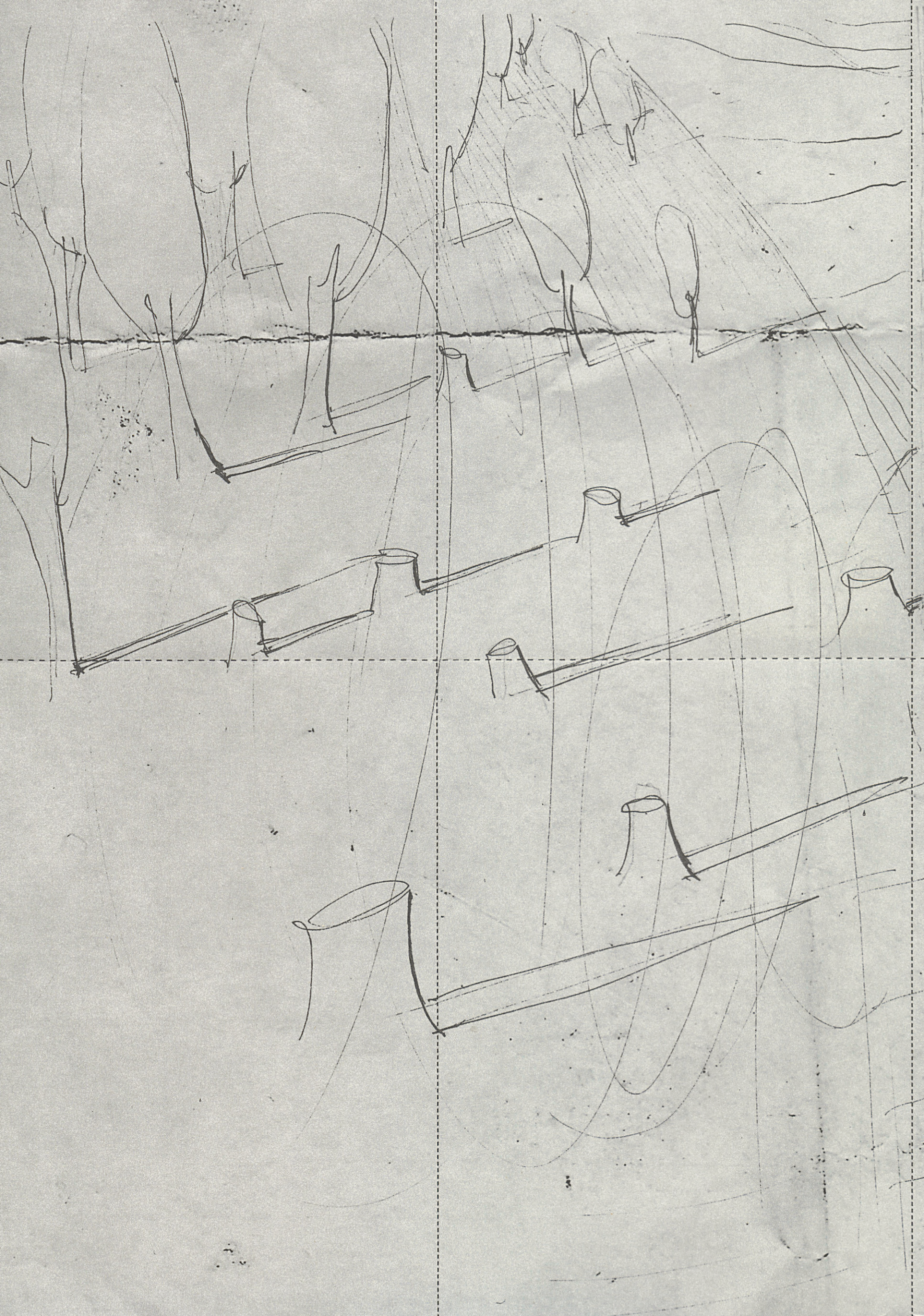
Luule

VÕPATUS Mikel Kaevats

VÕPATUS
Mikel Kaevats

Min soojas voolamises,
selles teineteisest püsti seistes, ilmas,
mille võlks kõlku varisema panna, nagu
doomino kivide järjekorras,
avan silmad, su kummuli kehale.
Sa magad. Suureguine tekirüü.
Ja enne kui uuesti uinun, jõuan näha,
et naaber vaatab teispool tänavat
ja künnid põlevad veel,
nii lähedal.

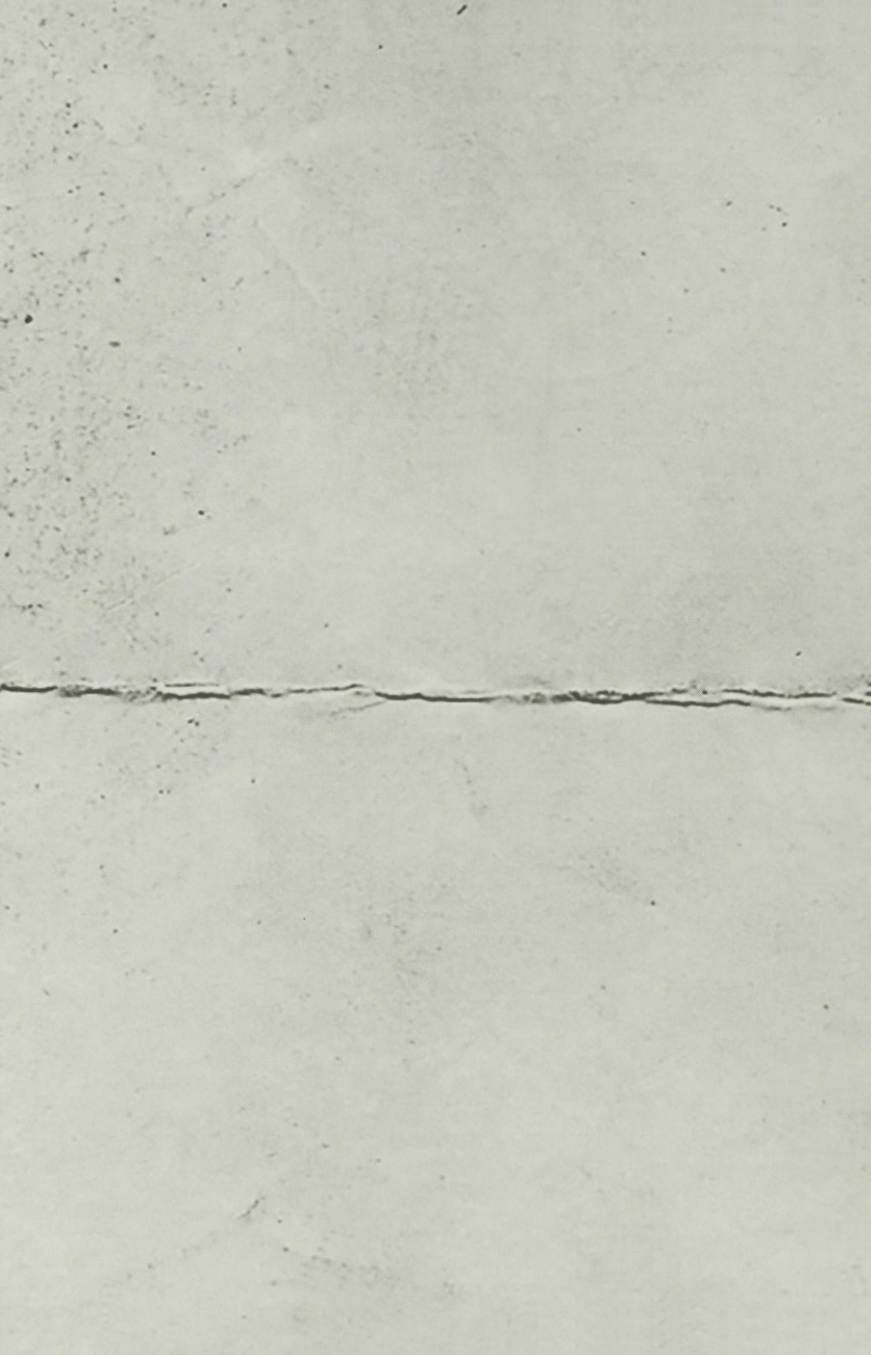

VÕPATUS

Mihkel Kaevats

95

22102E
K-05

VÕPATUS
Mihkel Kaevats

trükkida antud: 30. IX. 2019

trükiarv 400

Trükipaber Holmen book

formaat 125x176

trükipoognala 10

Trükikoda "Pakett"

kirjastanud Eesti Keele Sihtasutus

toetanud Eesti Kultuurkapital

ISBN 978-9949-684-15-1

TARTU ÜLIKOOLI
RAAMATUKOGU

VÕPATUS

Kirjutanud Mihkel Kaevats

Koostanud ja toimetanud Oliver Berg

Joonistanud Märt Vaidla

Kujundanud Maris Kaskmann

Millisest hirmust pean üle olema,
et tuua kuuldavale need read!

Kas nad saavad must aru?

Aplaus. Tühjus. Ahastus.

Järgmine nädal jälle.

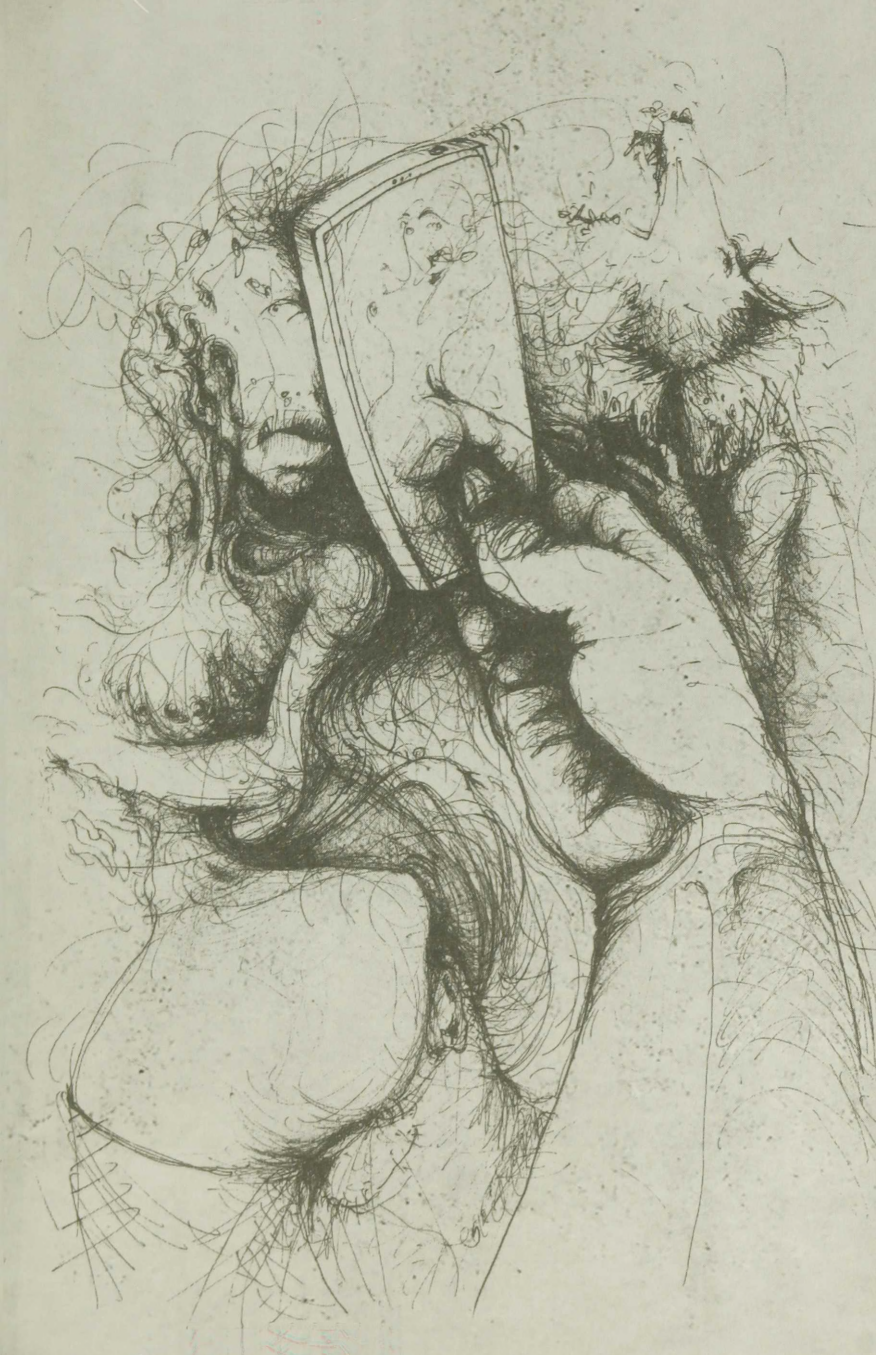
Elu soojas voolamises,
selles teineteisest püsti seisvas ilmas,
mille võiks kokku varisema panna nagu
doominokivid järjestikku,

avan silmad su kummuli kehale.
Sa magad. Suursugune tekirüüs.
Ja enne kui uuesti uinun, jõuan näha,
et naaber vaatab teispool tänavat
ja küünlad põlevad veel,
nii lähedal.

vaata et see barokk
sulle pähe ei kuku
kui palvetad
või teed pilti
kaks neitut mööduvad
lonkides nagu muulad
vaatavad hunte
kael murdmiseks paljastatud
loll võib kirikuski keppi saada

vaata et see barokk...

Vanamees vaatab aknast välja,
silmapõhjad sõelapõhjad,
mälu katkine ämber,
päev auklik liivakott.

Alles suri tema naine,
kelle silmad nägid veel vähem,
kelle keha oli algklasside tüdruku mõõdus,
kelle mälu ei pidand kinni üldse midagi,

kuid ikka ta nuttis ja karjus,
kui vanamees teda juustest rebis ja näkku peksis,
kui naine keeldus tablette võtmast.
Nende kass on jäänud väga vanaks.

1 LÄBI PÕRGU

Oled metsamajas,
puude vahel varipäev,
mastimännid kägisevad tuules endast ära,
ning sa näed üht ust,
maa all, mulla lõhnas -

ja sa tead, et sa tulid siia kihutades mööda kruusateed žiguliga,
juulipäike pimestamas alaealisi silmi
või siiski läbi sügisese metsa jala, pilk hirmunult kukla taga.

Kuivanud okkaid ja lehti lööb vastu akent,
maailm on ühtäkki nii tumeroheline,
vettinud, raskelt lopsakas ja läbimatu,
äraunustatud maastik läbi väga tolumuse aknaruudu,
ja sa võtad akna eest.

Jäik ja külma higiga kaetud,
sa virgud ja lämbud samal ajal,
see maailm on kogu aeg olemas,
see maailm on kogu aeg illusioon,
sa hingad ja puruned igas hetkes
ja siis teed viimase hingetõmbe.
Päev võib alata.

kollane dhl-i buss
annab teed
lääkivale surnumercedesele
tramm
peatub prenestina ülesõidu all

PINK RAAMATUKOGU EES

Üle öla

vaatan tagasi

pingile palavas päikeses,

kus olin teinud aega

parajaks.

Vilksamisi,

see on tähtsaim mälestus

sellest

plahvatuslikust kevadest,

sellest ajast täis

vabanemist, armastust ja

nägemist.

Vaatan tagasi:

see on tühi,

ka pingi all ei olnud

midagi.

tõusta puhmaspäi
nagu muuseas
lõua lahti laul
lasta peale pasun

et kõik saaks
koridoris jäätist süüa ja trummi taguda

Need olid ajad, kui
joodik-luuletajad olid jumalad.
Kõik ju armastasid nende väikseid rumalusi,
eluvõõrust ja geniaalsust.
Nad ei osanud ennast ise pesta,
aga löid laule nagu Homeros;
nad ei suutnud hommikuti süüa
ja kirjastusest said nad küsimise peale raha;
nad tulid rääkima suurest luulest
ja kõik uskusid neid.
Aga neid aegu ei ole enam. Kõik on enam-vähem
õiguslased ja õigusealused,
ulguva vaimu hääl ei kõla,
tulgu ta kasvõi messialt endalt. Ja kui ta
oma hääle tõstab, proovib kõvemaid noote,
raiskab oma elu ja joob, ise andekas kui kurat,
ta samahästi teab, et üksi loob ja üksi joob.
Heal juhul tulevad rahvusliku rocki pahad poisid
ja tellivad laulusõnu. Kuigi nendelgi
on peenike peos.

hakata tasapisi
muutuma eimillekski
ammumääändunud puuks
ja meelest läinud sündmuseks
vaadata
iseenda kadumist
lõhustumist olematuseosakesiks
jätmata järgi energiat
hakata tasapisi
muutuma ajaks
väljaspool ruumi
ja tajumist
võtta juured alla
et kohe kaotada latv
tüvi ja siis vaadata
suurte silmadega

ja ma palun sult:
ei mingit südamepuistamist
ei mingit lõplikku tõde
ei mingit suu puhtaks rääkimist

keppida saame
ju nagunii
nii hästi
ja tõde
osutub enamasti
üsna konstrueeritud
ja mõttetuks huijaaks

Paradiis. Boacii künkad.
Väike Cioran mängimas
koljuga jalkat.

Mälestustes teeme
elu parimad asjad
nii hästi, kui parajasti oskame.
Nii hästi, kui parajasti oskame.
Ja enne kui pihtagi saame,
möödub palju aastaid,
isad jäävad vanaks
ja pojad kasvavad nihilistideks.
Kui ei ole kedagi, kes kannaks edasi
isade töid, siis ei ole.
Küllap teeb see kõvasti haiget.

Järgmised ei jaga poegade nihilismigi.
Meie aja sirged jooned,
nii korralikud ja veidi õudsad.

OCCUPY, 2011

39nda põlvkond? See vägivald, absurd ja viha?
68nda põlvkond? See kivi, seks ja revolutsioon?

89nda põlvkond?

See kaupu täis silmavaade,
et unustada meie igapäevane hirm
ja ilge minevik?

Okei, asjad on nii.

Ja sugugi mitte halvasti,
sest majandus ju...

... ja mitte keegi ei tea, millega see lõpeb.

Aga see lõpeb.

See lõpeb ühe uue aastaarvu ja põlvkonnaga.

Kangesti tundub nagu 1968.

Laine, mis murdub

vastu oma Nixonit ja Brežnevit.

via taranto ja via bella nurgal
heliseb taskus telefon
eesti number
kuulan ega saa aru
mis keeles peaks rääkima

siis kui saan
saan aru ka
kellega räägin
see on t. mees
ma ei tunne teda
aga ta tutvustab olukorda
saan aru et ta on närvis
ja et ka mina olen närvis

kas ma tahan perekonda lahku ajada
mis kohaga ma mõtlen

suurema osa vestlusest vaikin
ja kui pean midagi ütlema
üritan talle toeks olla
see on silmakirjalik
aga ma ei oska midagi muud teha
tunnengi talle kaasa

oma tüdruku armukesele
pole ma kunagi helistanud
küll aga olen trammiga sõites
kujutanud ette stseene
kuidas võtan kirve
ja lõon selle talle näkku

ta lõpetab kõne poolelt lauselt
saan aru et see on õige

HAKKAD SELETAMA

aga ära ei seleta midagi

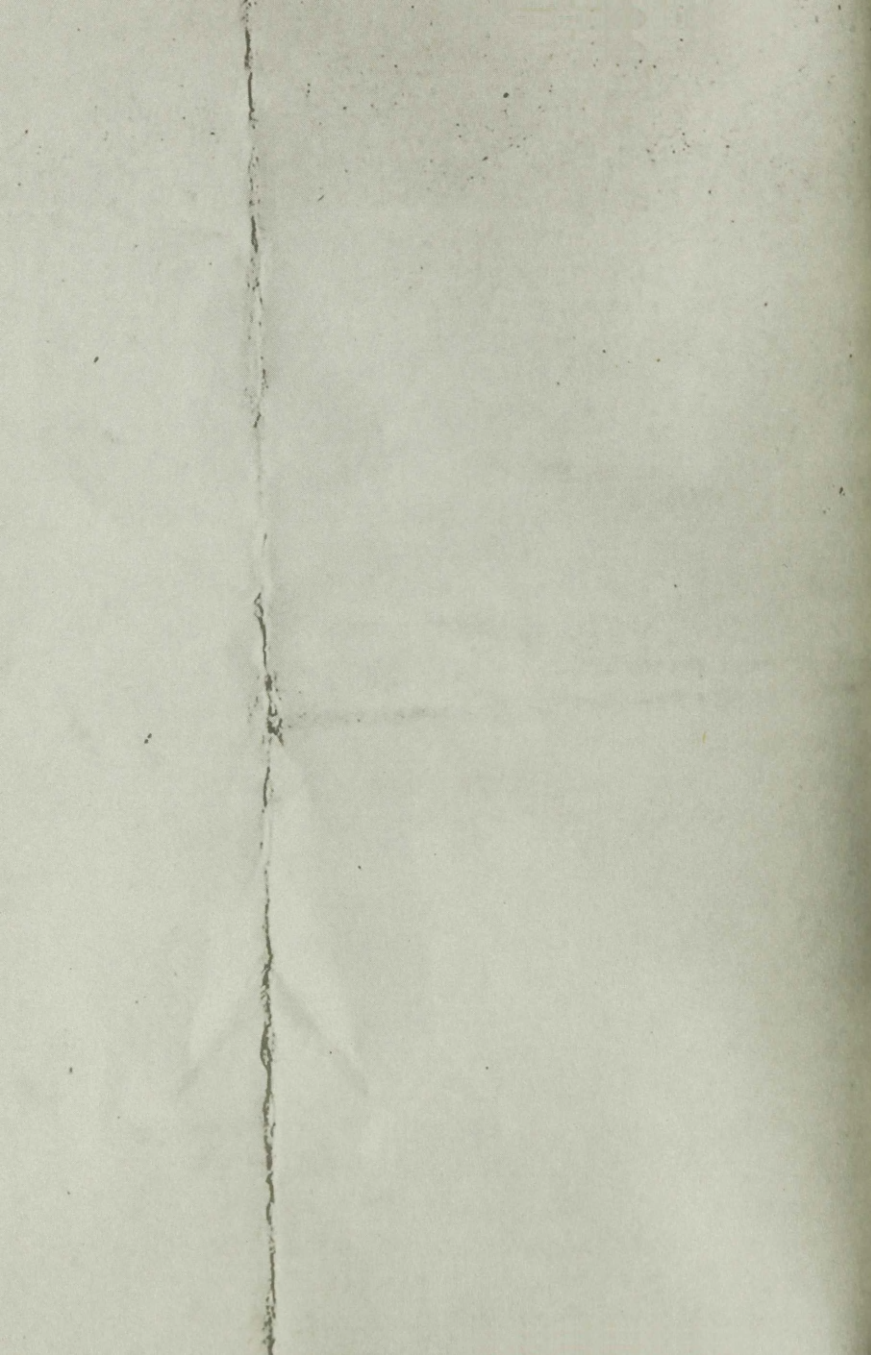
maailmu saab avastada
ja esimesel korral osutada

aga pärast seda ei tähenda
see kõik jälle mitte midagi

ikka
on lammas lambale hunt

sõidan
ära
su juurest
mu kirju
ja elektriline
ühe õõ liblikas
vuntsides
su vitu lõhn

ära veel liugle
baariaknast alla
ära veel söö
liiga palju unerohu
sest sa oled
väga lahe

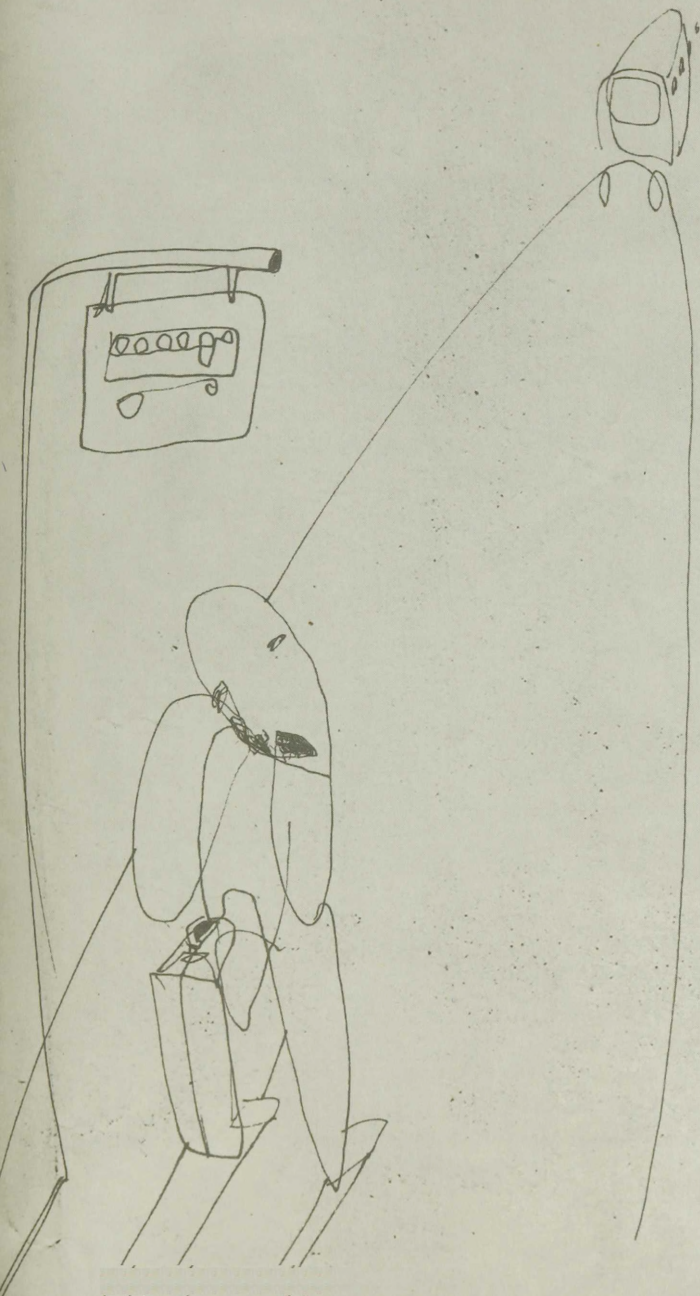

Siit bussipeatusest
vaatan nukrasse lõputusse,
sellesse, mis on, ja millest aru ei saa;
mida muuta ei saa.

See pimedus,
mis pimestab või pimendab,
olenevalt elujõust,
loob või lõhub sülemeid
ja süsteeme.

See pimedus on grammatikast,
juriidikast ja tänavavalgusest üle.
Üks kõiksus kollase lambi taga.

SÕBRALE

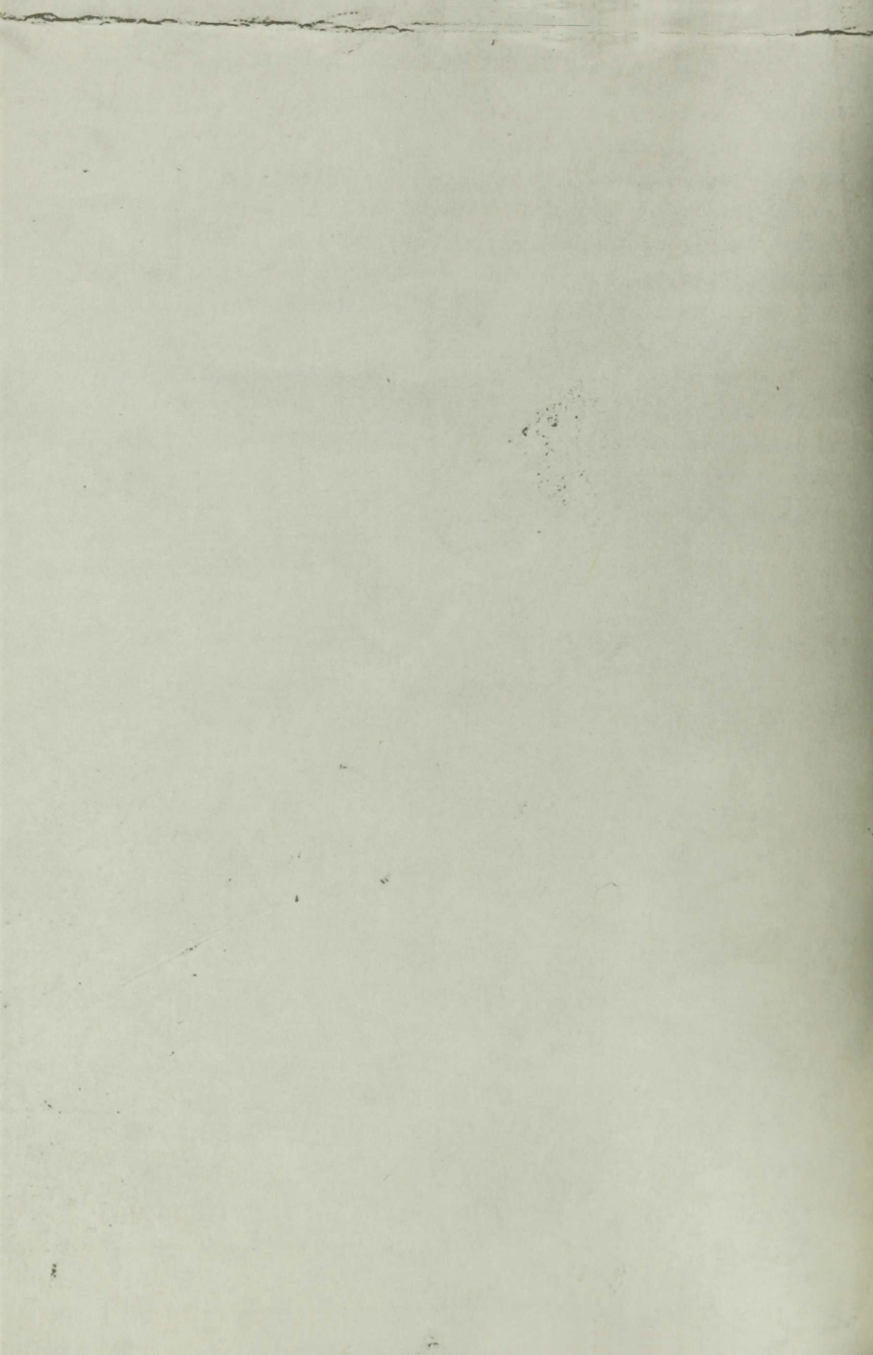
nüüd kui sind taaskord näen
ja mind tundagi ei taha sa
pean minema väga kaugel
metsa poole
et murda sealt üks vilepill
üks võluvilepill
millel kõlada võiks
kurbuseviis
tuleb minna murdma õrnu
vilespilla
ja lasta pill seal kauges laanes valla
leida mõtteid pilli palla
ja mustikaid

on aega mööda läinud
mõni hetk
ning sinust saanud teista meesta
hea küll
kui nii siis nii
pead leppima siis
selle võluvilespillilooga
milles ulun kaugest metsast
justnagu minevik

mina
olengi minevik
olen sammaldunud metsaalune
sõnajalad ja ürgaeg
kägin ja karjatus
muusika milles iga teine
kolmas noot on vaikus
et siis suuresarvilise

põdrana joosta mööda tihnikut
lastes lendu üht vana viit
karjast kadunu sõbrakarjet
sarved laiali ses kitsukeses võsas
sarved laiali sest kitsamalt ei saa
üks põder kes valutab südant
kesk halli halli tihnikut
su pärast sõber

vaatan välja kõögiaknast
huilgan ilma hääleta
nagu sinagi
pikka ja pimedasse öösse

võib-olla
üldistel
põhjustel?

Isa,

loodan, et ei aja sind üles
kui kõnnin kikivarvul elutoast kööki,
kus kolistan tahtmatult,
ja kempsu ja vannituppa,
kõik nii vaikselt kui võimalik.

Aga ei ole võimalik füüsilist olemasolu
täielikult varjata. Seda ei võimalda
televiisor, loputuskast, minu enda märkamatuks nakkuvad

jalad parketil,

tammespooniga uksed, mis sulguvad veidi kiiludes.

Mis sulgudes tekitavad samal ajal
kohalejõudmisetunnet ja heli.

Kõik, mida sina oma elu ajal
magada ei ole saanud, magan maha mina.
Sind äratab väiksemgi krõps,
mina nohisen sisse Suurde Hommikumürinasse.

Kui korralikud inimesed

(kelleks sa ju tahad, et saaksin)

lähevad tööle, lähevad kuskile kohta
ja teevad määratud aja tööd.

Küllap see pole vastus, et ma ei tea,
miks ma seda ei talu - inimene
harjub kõigega, kui ta end kätte võtab.

Ka lastelastega olen hiljaks jäänud,
siin võibolla sobib paremini vastus,
et ma ei tea, miks.

Sina ei oodanud seda ja

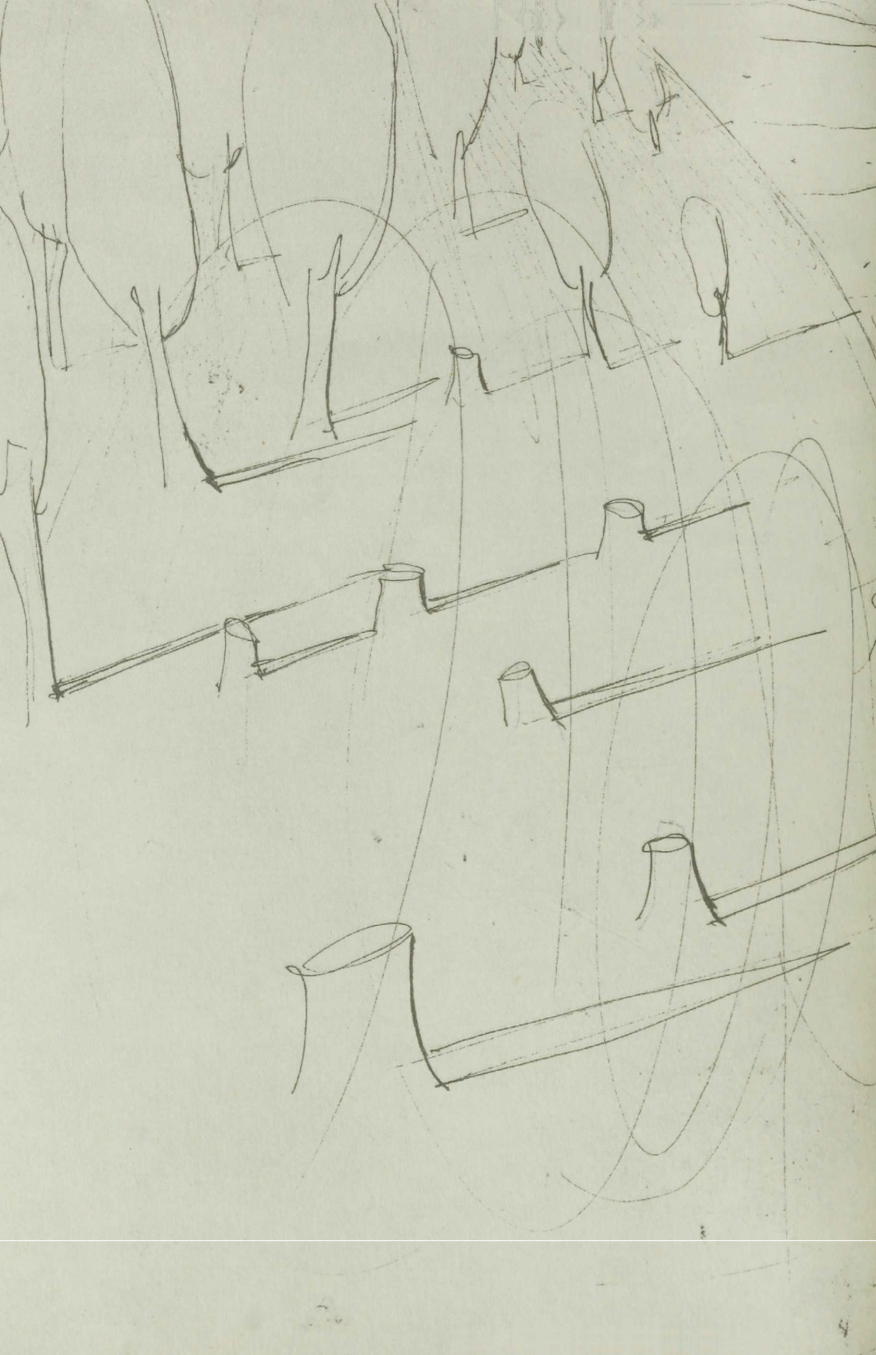
mina samuti mitte. Aga nüüd

olen ma väga kaugel, haiget teeb mõelda, kui kaugel ma olen,
ja ikka kõnnin ma kikivarvul magamistoast elutuppa,
et sind mitte üles ajada,

ja kirjutan väga vaikselt sulle selle luuletuse.

mida ta seal haigutab
päikse käes
see kajakas
oranži suulaega
kui keegi saeb?

nagu viimane jaanipäevakangelane
ma künnan ninaga veel
kive ja künkaid
endal võhma hullult hullult üle

PEALKIRJATA, 2012

Mees elab lõbu pärast, selleks,
et magada naisega,
et süüa palaval päeval jäätist.
- Isaak Babel

Ainult seda ma mäletan:
et olen elanud.
Et olen söönud, lugenud
ja maganud naisega, unustades muu.
Et olen armastanud ja
unustanud armastada,
et olen teinud armastusest
oma maailmanägemise ja
selles pettunud,
et olen kartnud maailma
ja veel rohkem kartnud iseenda hirmu.
Et olen teinud aineid,
et leida midagi, midagi muud,
kuskilt vaimu allhoovustest,
mis varjule jäi varem
(sest ma ei vaadanud)
poes, sünnipäevadel, tolgendades.

Et olen põlanud lõbujanu,
sest see muudab maailma
vaesemaks kui ta on, ja
lõbutsenud hullunult,
raevunult, erutunult.
Et olen käitunud
nagu idioot,
jõhkard ja argpüks,
kes peidab oma solvumised
puhtuse-, aususe- ja pühaduse-
demonstratsioonide taha,

oma väsimuse
konstanteeringute taha.
Oma energia ja seksuaalsuse
rüütan aga kangelaslikkuse
ja mehelikkuse rüüsse,
kummardades enda loodud
konstruktsioone ja orgasme.

Et ainuke filosoof,
kellest ma kunagi
tõeliselt vaimustuses
olen olnud, on Cioran,
kes õigupoolest ei ütle midagi,
ei ütle muud, kui et
sõnadel ja vastandustel
ei ole selles milleski, mida
inimesed jälitavad,
kasvõi seda eitades või
parodiseerides, suurt tähtsust:
nad tuleb püüda, ellu äratada
ja unustada, et alles jääks
ainult tunne, kiindumus
lähendava teo,
sünni ja lagunemise vastu.

Ainult seda ma mäletan,
et elu annab võimaluse elada,
see on suurim õpetus, mis tal
anda. Ja kõik asjad ta sees
on muutujad
selles tohutus ja lihtsas arvutuses,
milles puulehed sahisevad tuules,
nagu Karlovas,
nõnda ka Calcuttas, milles
jõgi voolab ja ookean lainetab,

milles aeg aeglustub
väga suurtel kiirustel ja
hologrammiliselt ehitub üles
universum, mis
paisub võrreldamatult kiiremini kui kandub
refleks elektromagneetiliste
impulssidena ühelt närvirakult teisele,
veel meeletumas multiversumis,
kus kuskil liigub meteor või mardikas, kus kukub
kokku täht, illusioon,
mõni loll kohtuasi või diktatuur,
ning kus tärkab kevadel rohi, mis niitmata kasvab
peagi kesaks,
ja inimene ei saa sellest
eriti midagi aru.

Ma vaatan päikest ja mõtlen, et see päev,
see soe, puhkus ja töö, saavutus
ja enesepettus, armastus ja luhtaminek, et see on
minu elu, mulle ei ole antud muud
kui see ning kõige tähtsam on siin
mäletada, siseneda, unustada, mitte midagi teha,
armastada, luua, mõelda, seksida, rännata,
lõbutseda, igavleda, vaeva näha, pettuda, nalja visata,
haiget saada, järeldusele jõuda, lobiseda, loobuda,
otsida, tulla, päevitada, jäätist süüa ja trummi taguda,
sest iga jumala hetk väärib
tähistamist, tegu ja tühisuse tunnistamist.

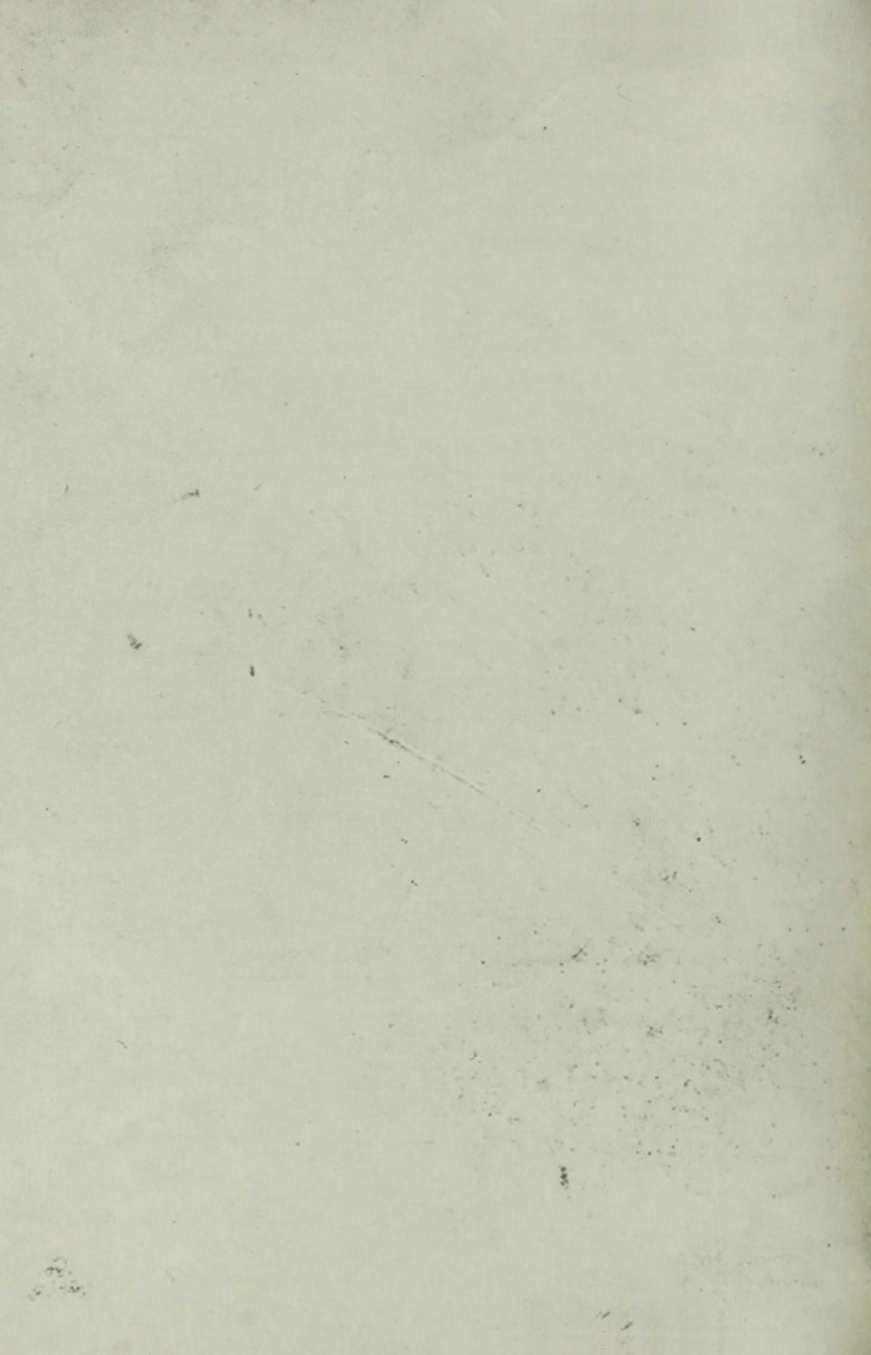
Ainult seda ma mäletan,
et olen elanud ja tahan elada.

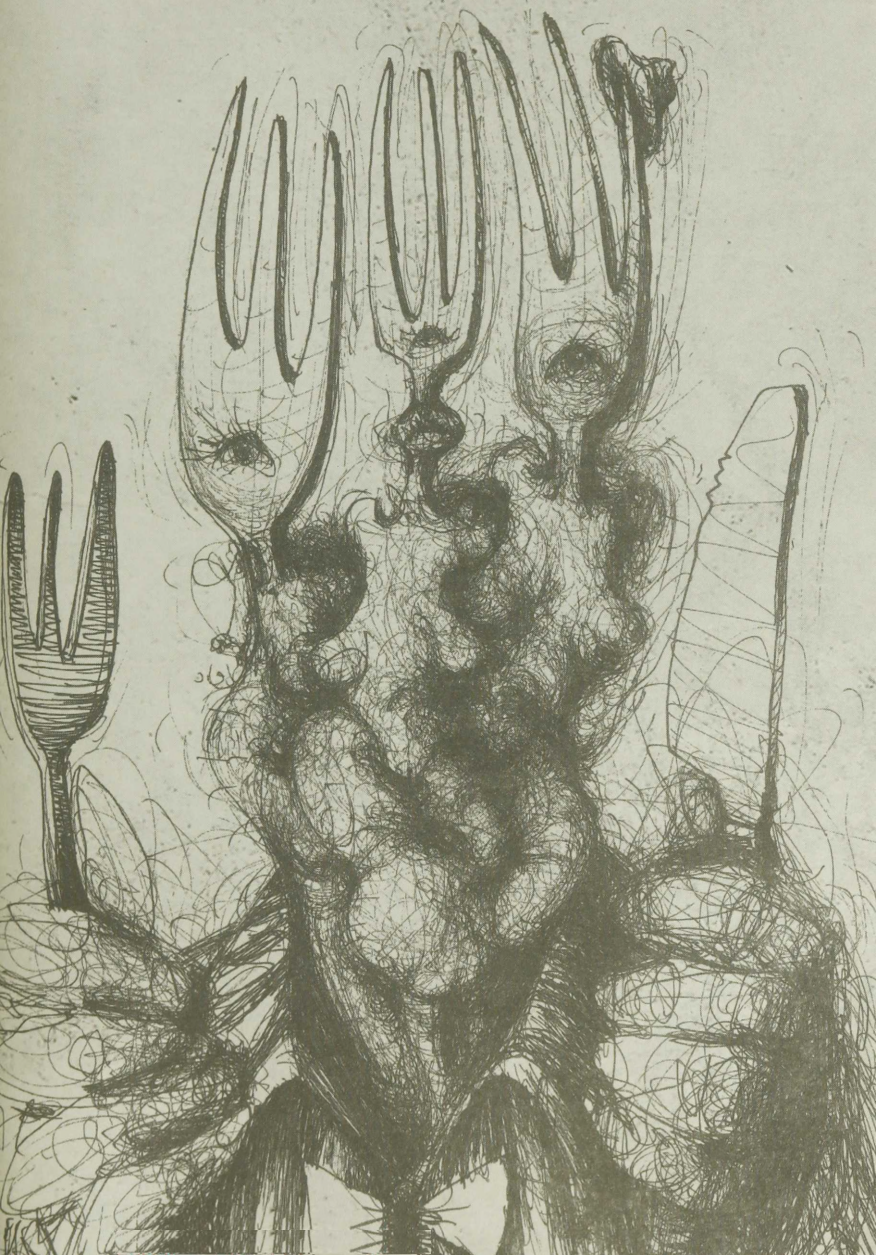
KAHVLED

Mul on kolm kahvelt. Kui
palju olen mina ja minu sõbrad
nendega sünninud? Neid pesnud?

Nad kõik on erinevad, aga ma
ei eelista ühtegi teistele. Nad lihtsalt
on, kuskilt tulnud ja palju

toitu mulle sisse tõstnud. Neis
pole midagi kadestusväärset, nad
on tavalised kolm erinevat kahvelt.

ühtäkki
kaob konkreetsus
ta kehast -
see lõtvub

ja kui see juhtub

kaob ta selge kuju
jälle iidse
unustamisvõsa taha

keha koriseb totakalt

lāhen kūlla
taskus hambahari
ja 5 kondoomi

2 JA PUHASTUSTULE

Sa ootad naisteriiete poes, näed nägusid ja siluette,
kuuled, mida nad räägivad:
see on igavus naisemeheks olemisest,
kuigi hea on ju ka,

kui kuuled metalli.

Su vanast ujulast
sitaks kaubanduskeskuseks ümberehitatud hoone lagi
keerdub ja vajub,
rebib endasse ostjaid ja pudu,
paar keskealist daami vaatavad seda tumma paistetusega
üledimensioneeritud rinnahoidjate vahelt, siis
haarab ka neid
tühjus, milles kaob vorm.
Su teadvus lõpeb paratamatuses, su teadvus lõpeb hirmus,
et enam ei näe sa teda, keda nii kaua asjata jälitasid.

GORDIONI SÕLM

mul pole esiteks mõõka
ja pael ei tule ise lahti
igalühel omad õnnetused
ja puhas kasu ka

TARTU ÜLIKOOLI
RAAMATUKOGU

mentaalsus on tükkideks
keha võõras
rahutu ja väsind
süda peksab rinnakorvi
tundetult
160 korda minutis
külmast luust
nõrgub peopesadesse higi
silmade ees
tiirutab mustmiljon
olematut osakest
tõusta
on võimatu
lamada
on võimatu
elada
on võimatu
surm
ei tule

MIKS ON HALB, KUI ELU HELLITAB SIND JA SINA EI HELLITA VASTU?

Te kujutate kohe ette: paks paljas inglipoisu jookseb mööda
paradiisiaedu.

Kindlasti unustuses, teadmata midagi heast ja kurjast.
Teda sihhib pidevalt aamor ja inglipoisu sihhib ise ka.
Vahepeal teeb mõne juhuotsa, et mäel püsida.

Kõik muu on nagu taust sellele baroksele maalile:

jumalannad, juustud.

Väljaspool inglipoisu teadvust ei ole seda kõike olemas.

Kui tema on pildil,

on pildil kõik. Nagu näete, on inglipoisul põhjust rahul olla.

Sest puud öitsevad nii magusalt ja iga kurv ses geomeetrias
on nii kutsuv.

Ometi on inglipoisu süda nii nukker, ta teab, et on oma

fantaasia vang.

Et kõik puud ja põõsad ja jumalannad on ka väljaspool teda,

kuid tema neid ei näe, ta ei näe ei kuule ei tunne midagi

väljaspool iseennast,

ja ta teab, et ükskord peab ta kõige selle eest maksma,

kui rahvas hüüab:

neetud oled sa inglipoisu, kes sa aeled muudkui ringi ja ajad

suunurgast välja juustu ja veini,

neetud oled sa kuramuse ringielajas, sest just sinusuguste

pärast oleme kõik neetud,

sa kuradi libekeel, kes sa rikud meie tütreid, sinu pärast käime

me kõik alla ja kangume soona,

tule võta ükskord ka peenike ots ning vala veidike higi!

Nii jookseb paks paljas inglipoisu mööda paradiisiaedu.
Kindlasti hirmul, silmanurgast paežaasi möödumist märgates
ta teab, et mitte miski ei päästa teda avaliku südametunnistuse
piinadest,
kuni majad hakkavad maa seest kasvama ja äkki on ta palja tilliga
Viru keskuses, silmad täis pisaraid.

on raske
väga vara hommikul
kohvi teha

naabrinaine on end just pesnud
nüüd kreemita ta keha

kohvikann hakkab luristama
keeran gaasi maha
naine vaatab

otse silma

VABADUS, 2014

1

vaatad õue kus kajakad libistavad end mööda rohtukasvanud
kirikukatust
ja toimuvad revolutsioonid salaannektatsioonid ja valitsusvahetused
see aeg on nii laetud muutustest väsinud vanast mis alla anda
ei taha
kuid maailm on juba teine käinud on krõps

2

vaesed inimesed on määratud surema eikellegimaal ja
plastmassitehastes
mis toodavad ei midagi muud kui illusiooni raha vabast
ringlusest ja saastet
vidin vidina järel läheb katki ja visatakse ära ja sellega
koos tükike tulevikust
aga vaja on uut sest plastmassita ei ole olemas kaasaegset inimest

3

ida pool valitsevad seaduslikud vargad ning läänes on miljardär
aus ja tubli mees
kogu see vabadus mille oleme võitnud on vangistav teistmoodi
kui totalitarism
saab rääkida põhiõiguste eest ja seda tulebki teha
kuid vaene seda juttu enam ei usu ta soovib soolasemat kraami

vihmad lõppevad mõneks tunniks välja tuleb päike
hetkeke sõltumatust see on ainuke mida lubada endale saad
vaatad kaugele horisondi taha kuid vead siis oma tühja kõhu
supermarketisse
naudid looduse ande masina vaeva ja osavust

mõistmata lõpuni siiski mis on see mis vahetevahel nii
kurvaks teeb

ootan

oota

millist?

ahjaa

homme

järgmine

oota kellega?

Inimesed registavad masinas
ajusid.

Nende keel

võtab kiiresti hammasratta kuju.

Kuskil üks plaadinõel

on jäänud hüppama:

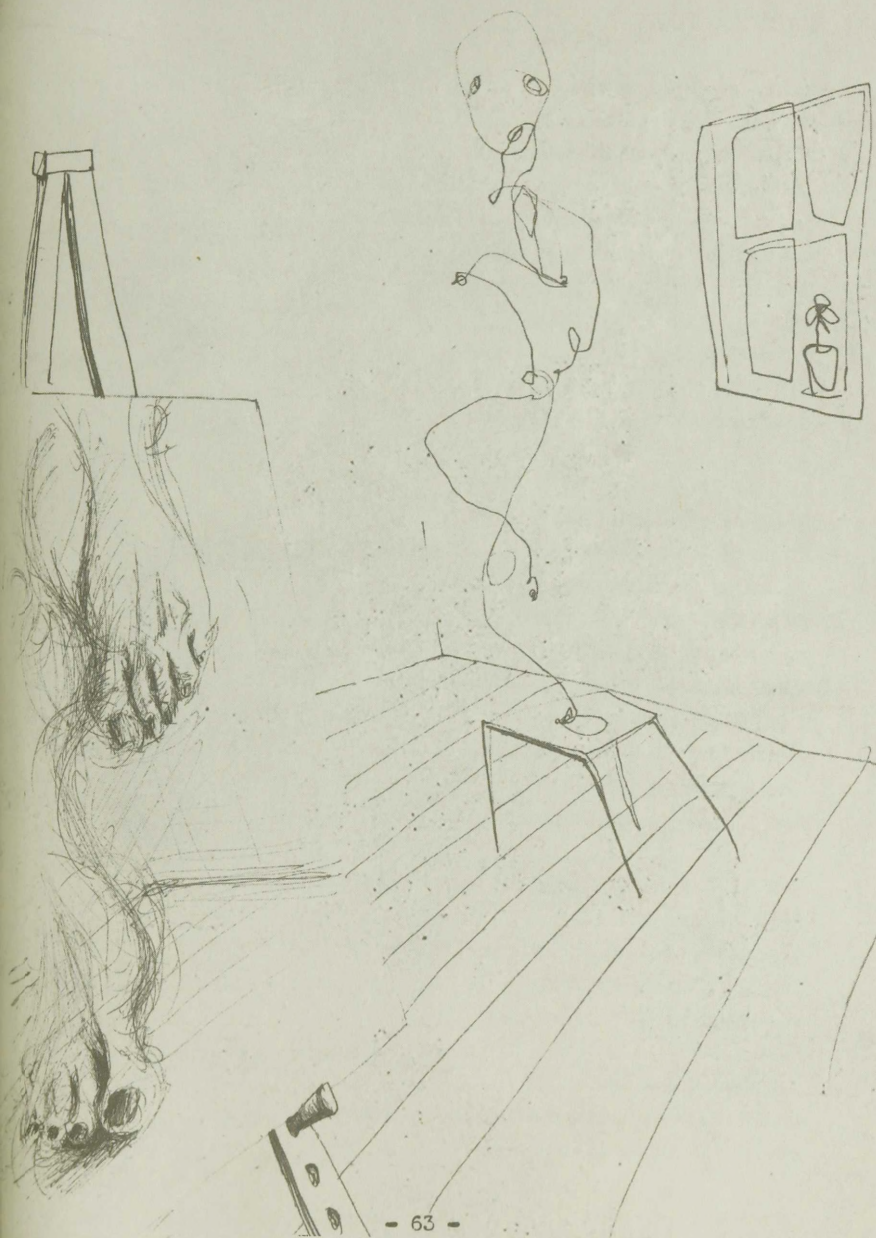
„Üle kõige on maailmal vaja...

üle kõige on maailmal vaja...

üle kõige on maailmal vaja...”

MEISTER POR TRETEERIB NAISI

"naistega tuleb vää-äga
ettevaatlik olla"
teatas leonhard lõbusalt
ja elutargalt
"mari ei ole kristel"

MÄRTS, 2015

Märts on julmim kuu.

Värske, lootust täis

kevadõhk lagundab sisemust,

laotab selle tärkavale murule

laiali, nagu purunenud plastmassi:

kasutu ja sodise.

See, mis enne oli ihaldusväärne,

on nüüd rämps

ja vastupidi,

mis enne tundus mõttetetu,

nüüd avab end vaikselt.

Kuu ja 17 päeva.

Niikaua sind enam ei ole.

Käin ringi pimestatult

ja kuigi ka enne nägin vähe,

näen nüüd niivõrd palju,

et unustan kohe kõik.

Mälu ehitusklotsid konstrueeruvad

iga päev erinevalt,

suured augud jäävad sisse.

Kas augud on olulised?

Kas augud on vabandused?

Ses ei ole mingit õiglust ega õiglusetust.

Kõik hinnangud on

õigustühised. Surm haiguse tõttu.

Ses pole mingit mõtet.

Või nagu sa ise ütlesid:

"See on

huvitav kogemus."

Aga minul on siamaani raske aru saada,

et mu isa enam ei ole.

Telefon heliseb.

"I'm a lucky goddamn Jew..."

Sasha on täna samuti kurb,

ei oska olla.

Istub oma nurgas.

Aga homme!

Ärkan kookonis, une ja
lõpliku virgumise vahel
on seitse tundi vahepealsust.
Esimene asi, mida näen, kui avan silmad,
on tiiger, kes rebib lõhki väikest siga,

kõhust pudenemas lahtikougitud konserve.
Hüppan püsti, tundes salamisi uhkust
oma tühja kõhu üle: süüa pole. Vastasmajas
põleb üksik laualamp. Päev on pime.
Peab võitlema nagu iidne palgamõrvar,
et mitte teha pühapäeval tööd.

Nii saabuvad mõtted, mida hakata peale
täna: kingsepaliiste voolida,
luuletusi tõlkida, panna kirja taas
üks esimene fraas?

Aasta viimased päevad, aeg, kui
koidab ja hämardub samal ajal:
pidev videvik. Kas on põhjust olla
uhke? Kas on põhjust soovida uut?
Kui palju on võimalusi järel
nii paljuist raisatuist?

Sööstan
pimesilmi kööki.

II (II)

Me rähkleme
higiselt ja lirtsuvalt
justnagu oblikate vahel,
tumestades meelega oma meeli
et tulla veelkord koos. Või peaaegu.
Võpatus ja vertigo.
Magusad impulsid rahutus otsmikusagaras.
Aga siis
tuleb hommik. Laupäev.

Ja kuigi lahkuda ei tahaks,
siia enam jääda ei saa.
See odav hotell, klattimata arve.
Mu kleit su pereisakingadel.
Mu keha, mis veel tõmbleb
küllastusest ja kiimast.
Ma olen sinu naine, sinu neid,
veel paarkümmend minutit.

Sa näksid mu huuli,
aga kuklas on juba kiire, ma tean.
Tõmbad käed mu ümbert ja lähed pesema.

Õelda pole midagi, mõlemad teame rutiini.
Kuid miski mus ärkab, miski mus valusalt tuksatab,
kui, kuuldes duši heli vannitoast, mõtlen, et lähed.

Vaatan toitu:
toit on jälk.
Vaatan tuba:
tuba on rõve.
Hingan sisse:
ega saa aru,
miks sa nii tegid.

1

oh peeter
istun oma köögis
sinu korteri all
ja loen su luuletusi
mida ajakirja
päris nagu ei tahetud võtta
ja nendes on elu
väga palju seda elu
mida me oleme siin
ühe katuse all koos veetnud
aga ka lihtsalt
seda elu

kirjutad et oled vana ja paks
aga ei ole sa midagi nii vana
ei aastate ja eriti kõige ülejäänud pärast
ja paks ei ole sa ammugi mitte
sa oled heasüdamlik eesti mees
kellesse on jäänud palju last
ja kes on paljudele lastele isa
viiele

2

pole osanud
sellest rääkida
aga nüüd su luuletusi lugedes
tuleb see ise välja
mäletan kuidas istusin
oma kirjutuslaua taga
mängis louise attacki
"see you later alligator"
väga lõbus lugu ju
ja hakkasin nutma

sest kustus oli
eelmisel päeval surnud

ma tundsin
et me oleme temaga nüüd
kuidagimoodi seotud
sa kirjutad
"heal juhul surm liidab
lahutamise kõrval"

mida ma pole julenud öelda:
see oli väga hea
et kumbki me ei teadnud
et kustus oli juba surnud
kui sa oma korteri ukse
lahti tegid
ja meid esikus nägid

surm on nii lõplik
on vaja hetke
selle vastu võtmiseks
aru saada
nagunii ei saa

3

mulle meeldib
et oma poega
nägid sa eelkõige
kui vaba inimest

tervitused sulle
kustas
naabrimehelt mihtlilt

see on sinu näolapp
aga nüüd libises see radikalt maha
vaatame teineteisele otsa
ja naerame tänavale alla

3 PEAD MINEMA PARADIISI

Armastus maabub kergeid tiibu lehvitades, sulgedelt
pudeneb veits kullapuru.
Tuleviku kuivad pisarad mäletavad seda hetke, tantsivatest
suudlejatest,
täis toorest silmavaadet.
Kustuvad suitsud ja plärud, kurgust allä voolab peet,
mälu ärkab/sulgub
mitutuhat korda päevas.
Ja see on siis sinu ärkvelolek: sihitu lonkimine selle
tüdruku järel,
mööda vanalinnatänavaid, aiaääri, nurgataguseid,
mereäärt ja parklaid,
teadmata midagi, lihased väsinud ja külmad.
Sul on võimsad unenäod,
kuid su paradiis on igav.

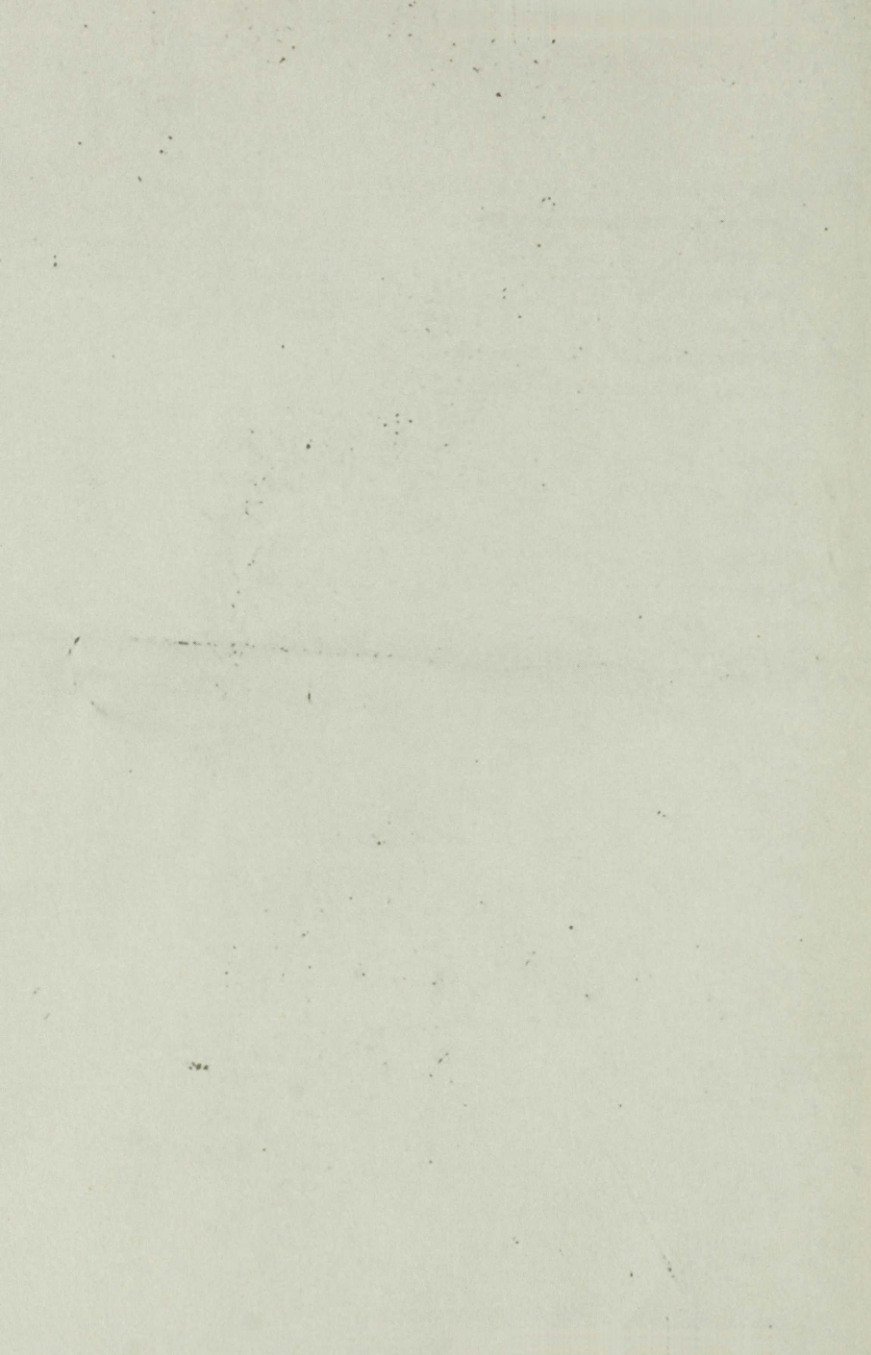
poolteist kultuuriheerost
kohtub kahe lehtsaba korteris
mõlemad teavad küllap teist
aga ei ole teretuttavadki
ja nüüd siin ühel diivanil
päikselisel hommikupoolikul
oodates tüdrukute takka
tuleb juttu veeretada
aga jutt näe ei veere
siis põrnitsevadki
ja teesklevad et ei põrnitse
ja mõlemad
on nii läbinähtavad
tüdrukud kädistavad
ega hooli

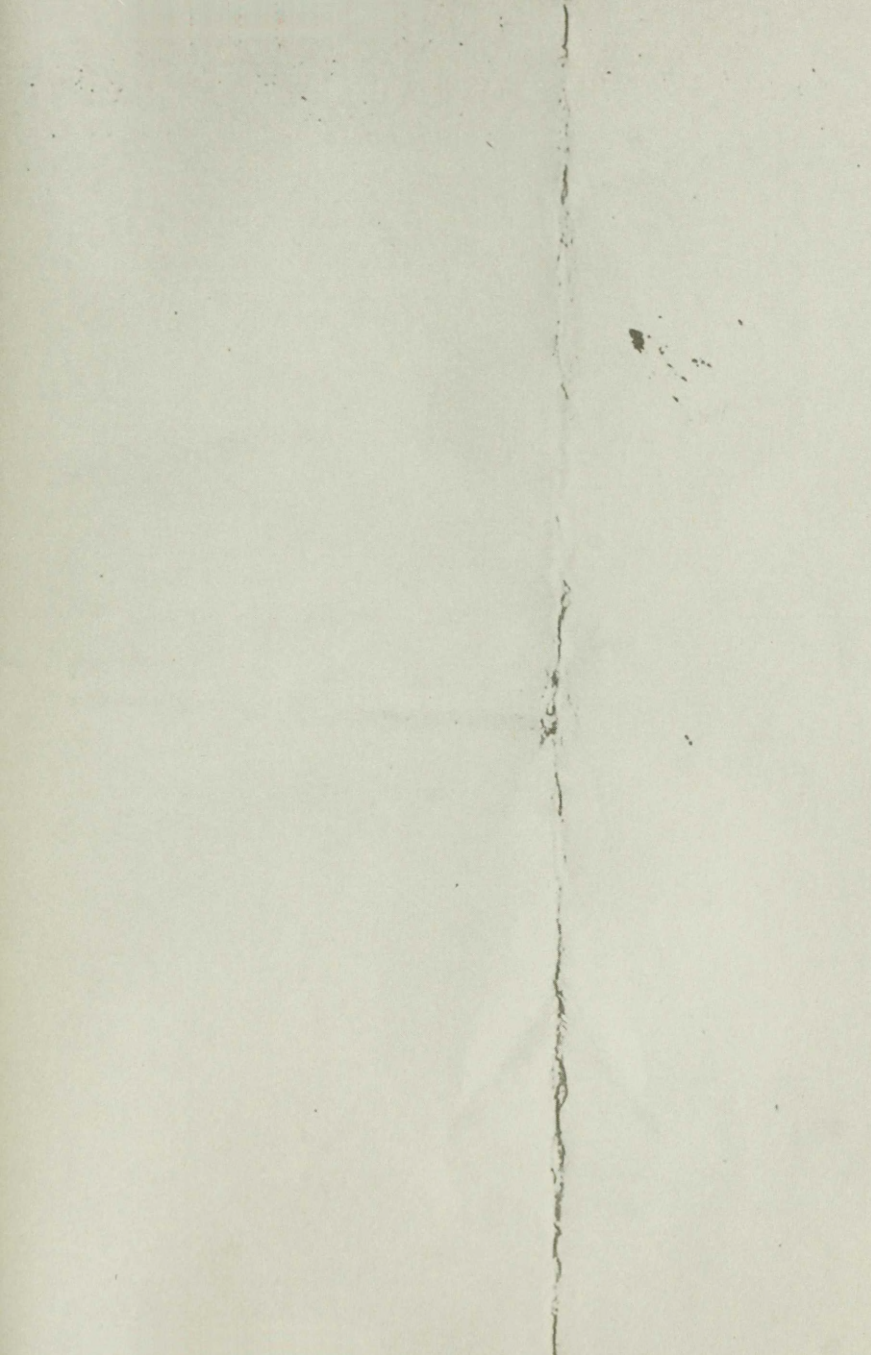

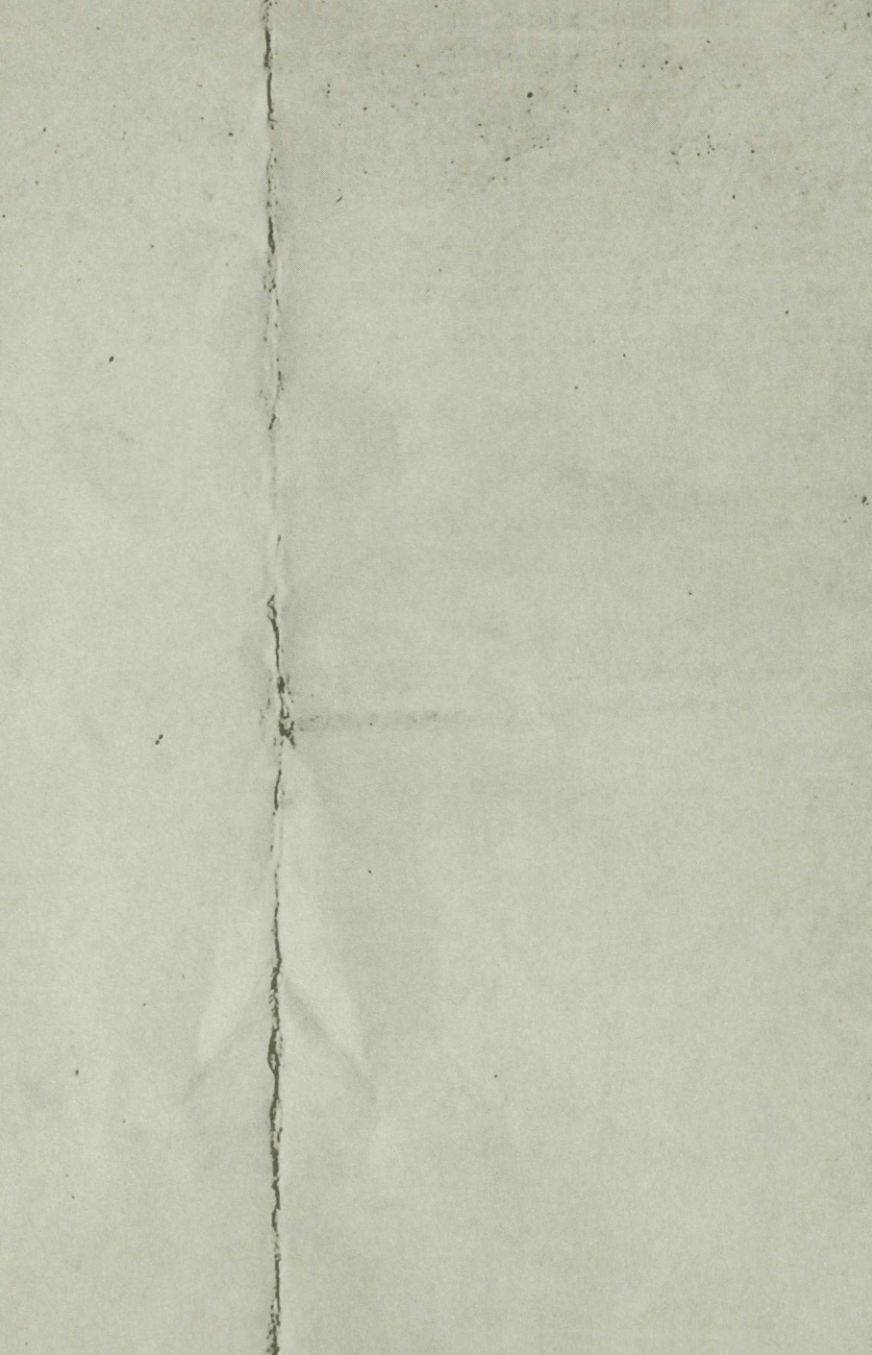
SISUKORD

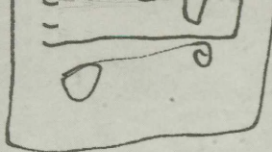
Millisest hirmust pean üle olema	5
Elu soojas voolamises	6
vaata et see barokk	8
Vanamees vaatab aknast välja	10
1 Läbi põrgu	12
kollane dhl-i buss	14
Pink raamatukogu ees	16
tõusta puhmaspäi	18
Need olid ajad, kui	19
hakata tasapisi	20
ja ma palun sult	21
Paradiis. Boacii künnad.	22
Occupy, 2011	23
via taranto ja via bella nurgal	24
hakkad seletama	26
sõidan	27
Siit bussipeatusest	30
sõbrale	32
võib-olla	36
Isa	37
mida ta seal haigutab	38
nagu viimane jaanipäevakangelane	39
Pealkirjata, 2012	42
Kahvled	45
ühtäkki	48
lähen külla	49
2 Ja puhastustule	50
Gordioni sõlm	51
mentaalsus on tükkideks	52

Miks on halb, kui elu hellitab sind	
ja sina ei hellita vastu?	53
on raske	56
Vabadus, 2014	58
ootan	60
Inimesed registavad masinas	61
meister portreteerib naisi	62
Märts, 2015	64
Telefon heliseb	65
Ärkan kookonis	66
II (II)	68
Vaatan toitu	69
oh peeter	70
see on sinu näolapp	72
3 Pead minema paradiisi	
poolteist kultuuriheerost	74

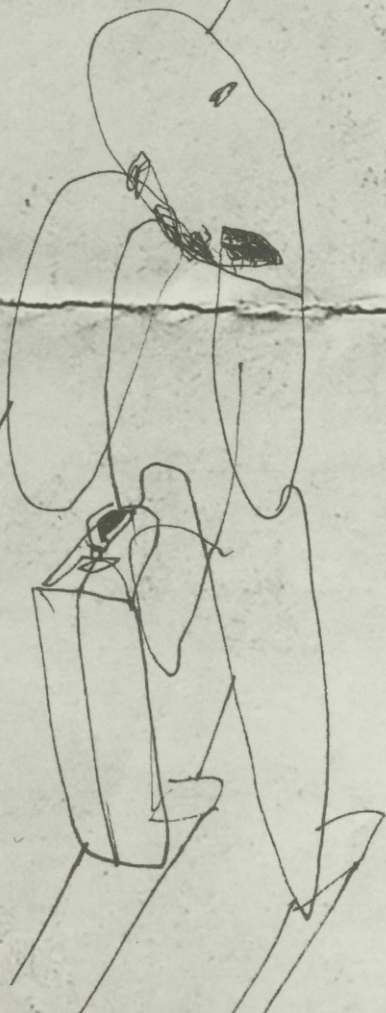

Siit bu
vaatan
selles
mida mu
See pim
mis pim
oleneva
loob võ
ja süst
See pim
juriidik
Värelus

sipeatusest
ukrassse lõputusse,
mis on, ja millest aru ei saa;
ta ei saa.
ius,
stab või pimendab,
elujõust,
lõhub sülemeid
me.
us on grammatikast,
st ja tänavavalgusest üle.
ollase lambi taga.

821(i)E

K-05

Luule

ISBN 978-9949-684-15-1

9 789949 684151